

DÜŠEVNI LIST

Mêsečne verske novine.

**Vu iméni prêkmurske evang. šinjorije reditel
i vďávník: FLISÁR JÁNOŠ, Murska Sobota.**

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

**Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.**

Izhaja ednók na mêsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

1938.

HÁRI LIPÓT ev. dühovnik.

Na konci stároga-, i v začétki nôvoga léta vsáki človek tó píta, ka mi prinesé tó nôvo léto, srečo ali nesrečo, zadovolnost ali nezadovolnost, jeli bode bôgše ali pa lagvêše od preminôčega stároga leta? V tom táli skoron néga razlike med stančarom velike palače i mále kučice, med bogátcom i med siromákcom. Vsi bi nikaj stálnoga radi znali od bodôčnosti, od skrivnostnoga nôvoga léta. Gda se léta premijnávajo, tákšega hipa se vsigdár težka pítanja postávijo pred nás, ali mésto právo-ga odgôvora nás ešče v vékšo nestálnost i v kmico odpelajo.

Mi evangeličánski krščanje v začétki etoga 1938-ga léta zdignimo svoje oči i svoja srca prôti nébi i tak našo nemirno düšo potrôšta z nébe prihájajôča slátka bo-ža rêč: Ne boj se, ár sem jas s teбом. Tüdi tó naše preminôče vrêmen nam glási istino té bože rêči. Nê smo bili ostávleni, naša obramba, naša pomôč nam je vsigdár naš dober i močen Bôg bio. Naše délo, naš pôv od pomôči njegove dêsne rôke govori, naši zgübički, vkanênje so njegova očinskoga srcá kaštiga bili, našega déla sád i naše spunjeno vüpanje nam je kak nebeski blagoslov spadno v nároča, naš žitek, našega srcá radosti so njegove skrbnoséče milošče vidôča znamênja, i tüdi če si na svoje bolečine i žalosti mislimo, ne moremo drúgo praviti, kak z vernov,

pobožnov düšov se etak zahváliti: Dober Bôg, či sem v nesreči bio, si me ti obodržao, srcé či mi je krvavilo, si mi je ti zvráčo. Dao si mi rane, ali ti si mi je notri zvêzo i tüdi tiste, štere so mi lüdjé dálí.

V etom nôvom léti se dosta lêko spremeni, ali za nás je zadosta eta boža trôštajôča rêč: Ne boj se, jas sem s teбом. Ne boj se, jas te tüdi v etom léti neostávím. Tvoje veselje i radost tüdi v etom léti posvétím, v žalosti, v trplênji te goripoiščem i potrôštam, pri poštenom déli ti naprêidênje i blagoslov ščem dati, če boš pa na vkanênja zemli hodo, pred tébe stôpim kak gorizdigajôče vüpanje, na tvojo pokoročinêčo molitev bode moj odgovor milošča i smilenost, mir, blájženstvo i zadovolnost bodo prebivali v tvojem srci. Zemelski človek, záto se nikaj ne boj, ár jas s teбом bodem.

Díka i hvála našemi dobromi nebeskomi Bôgi, kí nás v začétki etoga nôvoga léta s tēmi lēpimi i toplimi rečami pozdrávla. Njegov trôšt bode naša močna i gvüšna obramba, on nás obráni, či bi li cēli svēt prôti nam stano.

V Ameriki je od 1861. do 1865-ga léta velika bojna bíla, štera bojna je z edne stráni robslugom sloboščino ščéla zagvüšati. Po ednoj zgüblenoi bitki je eden prestrašeni voják pred toga po svojem dobrom srci poznánoga predsednika Lincolna stôpo, etak erkôči: Ka misliš, Voditel, jeli je Bôg na našoi stráni, kí se za sloboščino voj-sküjemo? Lincoln je pa etak odgôvoro:

Da naj Bôg z nami bode, tó je od vsega bole vážno, brezi Bogá i njegove pomôči se zaman vojskujemo. Ali od tvojega pitanja je bole vážno tó drúgo pitanje, štero ti jas dám gori: Jeli smo mi na božoj stráni, na božoj partiji, jeli se mi na božoj stráni vojskujemo?

Glédajte, drázi lúdjé! Bôg nam tó glási: Ne boj se, jas sem s tebm. Ali tó je pitanje, jeli smo mi z Bôgom? Jeli se smêmo mi na Njega zavřpati brezi vsákoga dvojřvanja, kak dête na svojega oço? Jeli mámo tákšo vero, štera vidi, da prék bodôčnosti kmice vekivečnoga Bogá svêto imé svêti? Ali mogôče bomo mi v etom nôvom létu tůdi tak činili, kak smo dělali v preminôčem stárom létu, gda smo mi tó zahtěvali od Bogá, naj skrb má na nás, naj nás lřbi, naj na nás i naše lřblěne pázi, mi smo pa ostavili Bogá, zatájili smo ga, prôti njegovoj vřli smo stanoli i na njegovo rěč i zapôved smo nê posluřšali. Ali naj bode eto nôvo léto žé ednôk popolnoma drúgo. Bôg nam tó právi: Ne boj se, jas sem s tebm. Zemelski človek pa na tó samo eden odgovor smé i more dati: Gospodne, jas pa edino tebé řčém nasledřvati, z zahválnim srcom se k Tebi řčém pridřřžiti. Gospodne bože, oblřbim ti, dokeč, bode moje řivlěnje trpělo, samo tebé řčém nasledřvati i samo pri tebi řčém ostánoti.

V etom nôvom létu je naše bláženstvo nê odvisno od Bogá, nê od lřdi, nê od našega řitka zvřněšněga položája, nego odvisno je edino od nás. Odvisno je moje bláženstvo edino od mène, kak dovolim prekopati dati svoje trdo srce z trplěnja, řalosti i sôda ostrov motikov i kak přstřtim notři svojega řitka koreně v řivoga Kristuřa.

Křistuřa opomín.

Napsao: ? — Poslovenčo: ?

Meřter!	Večen!
— me zověte —	— se zdehněte, —
od mene se nevčite.	I večnost ne iřčete!
Sveklost!	Gospôd!
— mi právíte —	— me zověte —
Pa k-meni ne pridete.	I meni ne sluřžite!
Pôti si!	Zmožen!
— me hválite, —	— mi gučite —
Po meni ne hodite.	Pa me nepořřtřjete!
Řítek!	Smileni!
— me zověte —	— molite —
Brez právoga řelenja.	Brez vřpaznosti!
Môder!	Pravičen!
— se čřdite —	— právíte —
Brez nasledřvanja.	Brezi bojznosti!
Dober!	Skvarjeni!
— me hválite —	— toři nás —
Brez dobročiněnja.	Sodec večnosti.

Kříž Jezuřov té nosiř, čí tebé ořpotávajo za volo tvojě hodbe vu cěrkev, ali za volo tvojě evangeličanske vere.

Jezuř opomína svoje na verostřvanje i molěnje. Tebé tůdi.

Trě deklin hiřtôria.

Přsala Gyarmathy řigmondova. — Poslovenčo Flisár
Ján oř, vp. vučitel.

(Nadalřvanje.)

4.

Gda je vdovica zvřdřla Andřiřa namenřvanje, se je nê više mere radřvala, erkôča: tak bode, kak je osojeno. Čirávno se nebi sômnřla, ka je v-tom deli Rákocřa drěvo glavno, bi se tůdi nebi bole radřvala, ár so Andřiřa mater tak drřžali i imenřvali, ka je práva kača, štera britkoga včřni snehé řítek i grivi pekel bode njě prebitek.

I nê je tó čřsto namenřvanje, si je misřlřla vu sebi i da je od toga ni njěna čř, ni junák njě več ni eden nê pravo nřka, se je tak děvala, čř bi od toga nřka nebi znřla; geto je sledi vidřla, ka delo nemřné tá.

Andřiř i Katica sta si dogřčřla, ka de eřčě

pôdrřgo leto sluřžřla, teda se junák oslobodi řtelinge i te pride na rěd řenřtev.

Řenřtev. Teda — si je misřlřla devořka — de se na njěnoj párti tůdi leřčřo sunca trák, gda tam pred oltárom boděta stalá, kak se je bleřčřo na ovimi drřřgimi, blářiěni snehičk pártami tůdi!

Tó leto, štero je zdá preřřvřla, je nezrečeno blářiěno preteklo. Tak je i njě sprotolětja řítek tůdi meo vedrne, blářiěne, vesěle dní. Z-Andřiřom se je vsáki tředěna na senji naiřřla i vsřgdár ga je za bôgřega, jakřega spoznřla, nê si je mogřla presámnřti, z-kém si je zasřřžřla to nezrečeno blářiěnřstvo. Da je ona tak blářiěna, se je tak čřřřla, ka je tēm več duřřna sřřřřřřlci rěnoj svojoj setřřci, štero je uprav nê bilô sram svoja řelěnja napřě prinářřati.

Přřřlo je vrěmen, ka se je Andřiř rěřo řtelinge i zdá je ře ômurno záčřao gučřti z-přřřestnov punřcov. Vdovica je na tó přřřřřřřřla břřla i mřrovno je právřla:

Na novo leto.

Gda je Kolumbus Krištof Ameriko gornajšao i na nepoznato zemlo stopo, na kolena spadnovši je z zahvalnostjov i z molitvami posvečivao to zemlo Rešiteli Jezuš Kristuš i gopostavo njegov križ za znamenje. I gda je Gustav Adolf, švedski krao, v Nemčijo prišao, da bi pomagao svojim trpečim verebratom, je na kolena spadno i zahvalo je Bogi i proso ga, naj njemi pomaga vu tom težkom deli. I gda je vora 1937. dec. 31-ga polnoči vdarila, so naše noge stopile v edno novo leto, v edno nam nepoznato novo drželo!

Novoga leta prvi dén má dvej lici. Glédamo nazáj v to preminoče leto i srce nam je puno zahválnosti, da nas je naš smileni nebeski Oča obarvao od vsega hūdoga, da nam je dao doživeti té dén novoga leta. I gda nazáj glédamo, vidimo nej samo Božo dobroto, nego tudi naše grēhe, naše prestopenje, naše nevrědno živlěnje, z šterim smo dostakrát ožalostili našega dobroga Očo nebeskoga i v naši srcaj se zdigne obžaluvanje, da smo nej znali bole nūcati dni toga preminočega leta Bogi na zadovolstvo, nam pa na blajženstvo. I naprej glédamo v to novo prideče leto i srca naša so puna dobrih nakanenj, da ščemo bogši grátati, da notriprinesěmo zamūdjene vóre prefekloga leta.

Dén novoga leta je dén vūpanja i želěnja! Od žalosti i trplěnja potrto srce se zdigne z no-

vov močjov i z novim vūpanjem, ka mogoče to novo leto srečnejše bode, kak je bilo to staro. Takše vūpanje more biti zozidano na fundament právoga vervanja, prave lūbezni do našega Zveličitela i do naše světe matere cerkve. I či vse naše vūpanje razide, kak senja vu temnoj noči i či mogoče to novo leto ešče žmetnejše, ešče britkejše bode, kak je bilo to preminoče, teda nam samo edno ostáne, ka se ešče tesnejše poprijěmo za lūbezen našega Zveličitela, da nam nikša protivniška moč nemre vzeti vervanja vu njegovo lūbezen i vu njegovo dobroto.

Novo leto je dén molitvi! Keliko molitvi se zdigne na ũtro novoga leta z src krščanov; keliko rok se sklěne i poračajo Bogi našemi svoje živlěnje; keliko máter moli na te dén za svojo deco i keliko detěčih rok se dene trpětajoč vkūper, da bi prosili Očo nebeskoga za zdravje svojih starišov.

Dněvi, skrbi nam nigdar neminejo zadosta hitro i Boža pomoč nam nigdár ne pride zadosta hitro! Potrplěnje človeče srce malogda pozna i záto moremo v Božo šolo hoditi. Včimo se, da cěla nevola etoga našega zemelskoga žitka mine i da nam samo edno ostane, ka je večno, ka nigdár nemine, to je nebeski žitek. I to nigdár nepozábmo, da nam Bog samo dobro ščě, či nam pošle nevole, skrbi i bolečine, ár teda nas vči, ka je potrplivost! V ednom kedni trplějnja se več navčimo razmeti Bože hotenje i Bože poti, kak v ednom cělom srečnom leti. I

— Andriš, ešče si se nē sploj dolizavězao, ešče máš vrěmen odstōpiti; poznam tvoje naměnjavanje, tak naj sledi nebodeš žaluvao, ti ednáko vō povém cělo delo. Glěj eto pismo, pár sem njemi tudi dála napisati; šteri je doli djáni na svoje mesto. Vu etom písmi je doli napisano, ka po mojoj smrti moje veliko drěvo naj nišče nevūpa i nesmi dolivsěčti, pod zakunenjom zrenděljem tō tak i nede na světi tákšega prókátora, ki bi tō prelomiti, zamrežiti mogao, tak je tō napisano!

Junáka pgléd je krvávi grátao, drevěno je glédao pred sěbe i ti jezero kijánov, pa oviva dvá je tam pred njegovim pglědom skákalo, zaprva so iskre metali, sledi pa z-plámnom gorěli, k-koncovi so vōgelje i pepěl grátali. Ka naj včini? Ka naj právi?

Vdovica vidōča tō briganje, je vō odišla z hiže i zgučávala si je z-čerjōv, štera je cifrasto

oblečena cěli dén na trnáci seděla, naj se semtá hoděči vu njě gvanti veselijo.

— Tak drěva nebodem smeo nigdár vōvsěčti, si je Andriš mislo. — Ali tō bi pa tudi nebi bilō dobro, či bi cěli svět znao, ka zakoj volo sem si vzéo Pavel Katico. Pri vsém tom se pa ednōk morem oženiti. Boriške mi nedájo . . . I zaká bi si nē vzéo one, štera de mi na cěli žitek zatō tak zahválna . . . Vzemem si jo! — Vdovica je odgovorila:

— Či je tak osōdo Gospodin Bōg, — je na slobōd vdovica právila, — na njegovo světo volo niham.

Ali záto se njě je nikak nē vidlo tō delo, cělo nōč se jōkala.

* * *

Ednoga orsačkoga senja približavanje je jáko málo delo onomi, što vnōgoga svojega dela sád, trōšta zgodjenja nečáka od toga senja. Katiki je té dén, gda si pártu naměni kúpiti, bio

včimo se potrplivost z tiste potrplivosti, štero má Bog znami. I z tov potrplivostjov delajmo v tom novom leti, nej samo na sebi, nego tudi na naših gréhšnih i slabi bratov. Ka sam sebi ne želeš, to tudi svojimi brati ne želi, ar vsi smo ednáki pred Bogom! I ka tebé boli, to ne včini tvojimi brati, ár i on je stvorjeni po kěpi Božem; i da se sam obladaš i da sam dober grátaš i plemeniti, teda se navčiš viditi i razmeti, ka je svét dober i ka je Boža smilenost neskončna.

Zato pa glédajmo z veselimi, svetlimi očami v bodočnost toga novoga skrivnoga leta, poráčajmo vse naše življenje, vse naše imanje i vse naše skrbi našemi predrágomi nebeskomi Oči! I samo edno nehénjajmo: vervati, vervati i ešče ednók vervati vu njegovo neskončno miloščo i dobroto, té nam lejko novo leto prinesé ka šče, mi smo oboroženi z velkov svetlov močjov, z lúbéznostjov i miloščov našega Zveličitela.

Kovatš Karol Zoltan.

Predávanje pri začétki mladinskega tjedna v Puconci.

Visiko pošťuvana gmajna! Dnes, gda sveti mladina naše gmáne 1. dén svojega mladinskoga tjedna, čútím potrebo, da obrazložím vezdášnje stávo nás evang. mladine.

Tákša vremena živémo, gda se od nás mladine išče i čáka svedostvo vere naše evan-

geličanske, tak kak se je tó čakalo pred stotina-mi od naši vréli i vu veri nej dvojéči očákov. Šterim čútím za svojo dužnost na etom mesti povedati díko i hválo. Potrěbno je nam na sěbe vzéti vse rožjé Bože, da vu eti hůdi dněvaj mo-remo nestrašlivo obstáti i idti proti našemi cili.

Bojim se preveč za našo mladino, ár nega práve vere vu njej. — Skazlivci smo, šteri samo ščémo kázati našo pripravljénost, ali naša dűša, naše tělo je slabo, da bi se Nebeskomi Oči aldűvalo. Nestálno mi hodimo pōta naši drági očákov, šteri so bili vsigdár gotovi aldűvati vse za svojo vero, za svojega Odkűpitela. Šteri so trpeli radevōle z vűpanjem i verov, da nam svojim vnűkom, svojim potomcom obvarjejo to právo vero, štera je i njim bila nájdragši kinč posvetnoga žitka.

Žalost — od dněva do dněva se bole i bole očivesno káže naša mláčnost do cěrkvi — do našega verevadiűvánja. Či bi mogla viditi vu naša srca, vu naše dűše, kelko nelěpi čűtenj, kelko nepošteni misli bi tam vidla. Rávno mi mladina hodimo po potáj nevervanosti, pōleg stěz skvarjenosti. Rávno mi smo bolěča rana naše evangeličanske cěrkvi — štera zaman v nas pošaga vűpanje — štera čáka od nás, da smo i bodemo vréli vernici i nevstrašeni vojníci za njo!

Ja rávno mi mladina smo pozvána, da idemo na pōta ti vervajōči. Da to ležě doség-nemo, mámo žé nad 6 let v našoj gmáni v Prekmurskoj šinjoriji edino mladinsko drűstvo.

zadovolnosti čakánja dén. Njěna gospá njě je na tó vrělo želěnje z lűbeznivimi rečámi dála přek lōna šumo.

— Prav máš, Katika! Cajt ti je že na sěbe tudi misliti, siroče, vsigdár si za drűge slűžila i jáko razcártala nevolno sestricu. Komi je njě telko cifrastoga gvanta?

— Prosim jih predrágo, tak nema vu žitki nikšě drűge radosti i veseljá?

— I kelko si mēla ti? — si je mislila gospá, potom jo je opomínola, naj spametno hodi, prve naj ide, kak njě rodbina na plac pride. Deklina se je nadržvni zasmehála.

— Jaj, prosim ji, od páрте neodstōpim, cěli osem lét mi v-glávi štrmi. Tó ka sem do tēga mao cělimoj slűž tá zdávala, nežalűjem, ešče mi je prav spadnolo, ka sem materi na pomōč bila; ali zdá si bogme pártu kűpim.

Kak se je Katika proti pláci napōtila, na-ednók je mati pošánola pred njōv z-sōsedkinjov.

Vdovica je hűdo glédala vō i na očáj se njě vidilo, ka se je v-noči jókala. Z-srdcá je jo milűvala i čűtila je veliko bolezen, ka je vidla materé boleznost:

— Ka vam je, drága mati?

Mati njě je nē ovádila, ka je rávno za njěno volo žalostna, ka kakši pekel de njěni žitek i drűgi odgovor njě je dála:

— Má zrok se žalostiti, koga edno dēte je nevolák!

— Lehko se kaj hűdoga pripetilo Eržiki? — pita jo Katika strahotno. Sōsedkinja jo dreg-ne z-laktom.

— Jeli je pa nē zadosta tó, či komi li tak dájō kaj, kak slěpomi? Zdá že pá naprě za toga volo trepeče, kapa či njě nekűpiš erděči čřevlov?

Mati se je niti nē sōmnila, ka si je štela či kűpiti, i za ředno delo je mislila, ka či njě zide, naj bi edne erděče čizme kűpila toj nesrečnoj sestri. I dokeč sta si z-dvě stráni tak

Toga družstva sveta dužnost je, pelati nás na právo pôt k našemu pôti kazáči Jezuši Kristuši! Vém i on nás brez razložka čaka i lúbežnivo pozáva k sebi. Potřebno je, da z radostjov poslušnemo Njegov pozávajóči glás, pa se paščimo k njemu idti pít večne istine.

Poglednimo okoli sebe — viditi mámo, ka so drúgi že pred nami — daleč — té so nam nej ednáki ni po veri, ni po mišljenji. V boj idejo proti nam, da nás v cágllost správiijo, nás raztorijo i našo vero vničíijo.

Naša dužnost je, da z posvêtom večne istine iščemo v kmici blodéce. Mi neščemo blódití v kmici — posvêt iščemo i svekloščo, štero nájdemo edino vu Božoj světoji, večnoj Rěči.

Či se nazaj zglédnem v svojo mladost, tam vidim mamu, kak skrbno me včíijo spoznávatí to právo vero. Mislim, da smo mi vsi, drázi verebratje i sestre, brez rázložka dužni hválo dati našim materam, štere so nam pokazale právo pôt k Jezuši.

Drága mladina! — Zádni čas je spoznati nam, da nás naša mláčnost — naša malovernost v prepast pela. Moje želenje je, da postánemo vsi kem prve tak pravi bratje v Kristuši. Naj nás ne loči nikaj, ka bi nam v našoj veri na škodo i v napoto bilo. Rávno pravi clo i pomen našega mladinskoga tjédna je — náj vsáka kotriga naše evangeličanske mladine z nami nesebično vkúp dela — da tak stáne nòvi žiték med nami.

Zaključjem v vúpanji, da obrodi té naš prví mladinski tjeden zaželení sád med mladinov naše gmajne. — *Trdi grád je náš Bôg!*

zgovárjale od té rône siróte želénja, siróto Katico je v-srdcé bodnolo i vidla je z-nébe doli letéčo lépo bělo džundžavno bliščéčo pártó: vém je ona pártá, i ono veseló megnenje, gda džhovnik na njidva dá blagoslov, je pred njôv edna ista misel.

Tak, mála Katika, kúpiš siróti nevolnoj sestri čizme? K-črevlárov šatorom so prišle, mati i sôsedkinja sta vöprébrale te nájdagše erdêce čizme, na rame so si je povesele i tá so zézvale Katiko, naj je vöpláča.

Deklina se je strôsila. Tak je uprav konec vsemi i ômutno je materi tá dála cêle pêneze. Šator i senjárov vnožina so se njê vrtíli pred očámi i blúzi je bila k-tomí, ka bi omedlêla. Sôsedkinja jo je k-sebi obúdíla.

— No hodi, či moja, k-ovomi šatori i daj je podkovati. Z-tém je devojka k-sebi prišla, krotka krv njê je zavrêla i britka žalost njê je odrevénila živce, strôsila si je pléča i tá skríčala:

Pokojni gospe Šarolti Luthárjevi ob desetletnici smrti v spomin.

Spisala ZALAR MARIJA, Predanovci, dne 9. I. 1938.

„Bil je enkrat prav lep večer,
to bilo je v vrtu in v maju,
dečica mala igrali so se,
skakljali so okrog naju.

Zdelo se nama je, da do nebes
lestvica sreče se spenja, (séga)
očka prinesel si rožice za vse,
povil nam kito zelenja!“ —

Pa se ustavi sredi cipres,
o groza, svit (lišč) bele žene:
„Pusti mi dečico!“ mati ihti,
a oče: „Vzemi raj mene!“

Smrt se ustavi. Kosó zavihti:
„Božja sem oznanilka,
kamor jaz pridem, kjer postojim,
pade naj hrast ali bilka.

Kaj to mi mar, kaj meni solzé,
božjo besedo razglašam,
kosa se moja svetlo blesti,
smrt sem, le to k Vam prinašam“.

— No cvekôv pa nekúpim na njé.

Potom se čudúvavša nad srdčnostjov svoj, se je domô paščila. I gda njê je gospá mílo na oči metala, je pá vöpokázala srdčnost:

— Ali cvekôv sem že nê kúpila na njê! — je právla z-velkov batrivnostjôv. — Nê sem ji kúpila!

Za ništérni dén je ta vdovica pá šla čér obiskat, pá je od toga štela gučati žnjôv, ka si naj dobro premisli, ár nede blájžena z-tém dečákom, kí je tak húdo namenjávac z-onim krônatnim drêvom. Deklina je znôva na mater vsékla i z-mirovnim zasmêhom potrdjávala, ka bôgšega dečka od Andriša na cêlom světi nega, ona tó dobro zná i túdi ga vzeme.

— No, drágo moje dête, či je tak zravnano od tébe, jas nemrem proti stánoti; ali nika bi te prosila, nevém jeli boš mi mogla doprínesti?

— Vse včinim, drága mama, samo tó nê, ka bi Andriša ostávila.

Listje jesensko je padlo po tleh,
groblje je zima odela,
mamici sladki, — burja strašna,
smrtno je pesem zapela.

Tiho, pokorno odšla je od nas,
Bog zna nje bolečino,
šla je čez prag, — nikdar več nazaj,
so djali jo v groba temnino.

Mamica, mamica trdno zdaj spi,
naših solz nikdar ne vidi,
nič nas ne sliši, ko kličemo vsi :
„Enkrat vsaj, mati, še pridi!“

Mrzlo je v vrtu, sneg vsepovsod,
solza nam kane (kápa) raz lica,
glavo pokoncu, mamica vsem,
pri Bogu je priprošnjica.

Če je zatoni sreče večer,
tebe nemila smrt vzela,
mamica naša, saj še živiš,
med nami boš večno živila.

Katero tvoja biblija veli, tisto se
vse spuni. Veri zato njej, ár vu njej
Bôg guči k-tebi.

Luthárova Fliszár Šarolta

* 1883. VI. 10. — † 1928. II. 1. — 1938. II. 1.

— Ne želém, ka bi Andriša ostávila; samo
tô te prosim, či bi ešte edno leto slúžila. Viš,
mále hižičke stréha je že tákša, kak rešeto, sižži
ešče tečas, dokeč jo nedámo pokriti, naj netečé
na nás deždž. Či te Andriš z istinov lúbi, telko
vréména de srdcá čakao. Tvoj oča je, Bôg nje-
mi dúši dobro dáj, na méne trí léta čakao, ár so
me tečas nê šteli tádati, dokeč se je staréšoj
mojoj sestri túdi nê sreča naišla. Tak so držali,
ka je nê dobro bageo odspodi začnoti. Ali on
me je srdcá lúbo i záto me je rad čakao.

— Andriš me túdi srdcá lúbi! — je odgo-
vorila Katica i premišlávála si je. — Do etoga
mao mi je céli slúž zobstojnski bio, či zdá do-
pústim, ka se njim poderé hiža . . . tô Andriš
túdi more prerazmiti.

— Mama, edno leto je rávno nê tak dugo
vrémén, vém je i eto túdi hitro odletelo, liki
eden lépi dén . . . Andri de me z-dobrim srdcom
čakao, vidli te, mama, ka de me čakao . . .

— Zavgúšno si ti dobra dúša, či moja i
nê je méla pravice tvoja sestra, gda te je za
trdoga srdcá imenúvala . . .

— Tak me je imenúvala? — píta Kat'ca,
léknovša se.

— Nê je mogla gori obúti erdéči čizmov
na svétek, ár si ji nê dála pocvekati, za toga
volo se je jáko žalostila i ka v žalosti právi
človek, je nigdár nê pravično.

— Ali dónok, drága mama, kak je mogla
Eržika sestra tô praviti, ka sem jas trdoga srdcá,
uprav kak je mogla tô praviti?

Mati je ešče dugo tam ostála pri čéri i
lúbeznivo sta si zgovárjale, vse so si vödogu-
čale, kak bode sledi i vu lèpom míri so vzelé
slobôd edna od drúge. Ali gda je Kata sama
bila, ona rêč, ka je trdoga srdcá, je jo dónok
težila i rávno od té rômarice, štera je vsigdár
prva bila pred njôv, kak pa ona sama sebi. I

Kakša bojdí naša hodba vu cërkev vu nôvom leti?

1. Mej batrivnost k-tomi, ka vráko nedelo prideš vu cërkev, ešče té tŭdi, či je tvoja obleka nej takša nôva, kakšo bi rad meo, ár *siromákom* se *evangelom* nazvesčáva.

2. Nevzemi si tó notrl, ka je hodba vu cërkev višejšnja, ka rávno tak tŭdi domá je mogôče tebi moliti. Tisti, šteri se tak zagovarjajo, redovno ni domá, niti indri so nê meli návade pred Bogom se naniziti i k Njemi moliti.

3. Gda vu cërkev prihájaš, s seboj si prinesi tvojo pesmeno knigo tŭdi ino žnjé vrêlo popêvaj.

4. Zamerkaš si tisto lekcijo z Biblije, štero je predga glásila, naj jo domá znovič lahko prečtíš z Biblije i ešče ednók si vdiljek premisliš ta slišana.

5. Predgo tak vzemi, ka ednáko tebi guči. Predvsem tebi. Samo té si jo nê zaman posluhšao, či resan *delavec te Rêči* bodeš i či tisti mër, šteroga Bôg dá tebi, razširjávaš, predvsem med tvojimi.

6. Bojdí šparaven, ali nê té, gda mimo ideš kre podporne ladice vu cërkví. Naša cërkev vu njénoj denéšnoj težkoj stávi i borbi celô čaka tvoje podpéranje.

7. Nemirovne mále otroke ne prinesi k Božoj slúžbi, ár oni motijo nê samo tebé, nego tŭdi druge.

kak se je od toga trápila, naednók dônok pravico dá rômarici. Dônok je pa tó trdosrdčnost bila, ka je tá nesrečna dûša, štera na svêti nikšê radosti nema, za njéne trdosti volo nê mogla gori obŭiti erdêči čizmov, štere je tak želno čákala. Vu svojem žitki je zdá obprvim bila sama seboj nezadovolna i znábidŭti od zdá se je od vrnôlo od njé bláženstvo, záto je do slêdnjega dnêva svojega žitka tó vervala, ka jo Bôg za njé trdosti srdcá volo kaštiga.

Na drŭgi dén je tŭjêdnično senje bilô. Andriš se je z-tôv novinov postavio pred njô, kaj se njemi mati občŭiti na skrádnjem — vëndar nevčáka gojdne, tak njé zbožno.

Katica se je z krotkim táljemánjem zglêdnola na njega premišlávavša si, jeli de njemi kaj právla, ali nê od ženitvi podalšanja? Junák je napamet vzéo.

— Katica, ti nika ščêš praviti, samo povê, ár se morem paščiti.

8. Či pa posluhšáš na Jezušovo rêč: „Pŭstite te mále otroke k meni“ — té je domá navčiš moliti.

9. Z nedelskov božov slúžbov ne misli za sébe na eden tŭjeden spunjeno čêst Bogá. Či dônok bi tak činlo, sam s seboj bi činio nájevčše hŭdo. Samo tisti človek zná z vódržánjem i z močjov nositi *dnêva bremen*, šteri Biblijo vsáki dén čté i vsáki dén moli. Samo etakši človek zná rêsan pomáhati samomi sebi i drŭgim. Samo etakši človek bode blagoslov za drŭge.

10. Či do tegamao samo na velike svêtke si meo návado vu cërkev idti, zdaj se močno odiôči, ka po etomtoga redovno prideš vu cërkev vsáko nedelo.

Či eta neprečtíš samo, nego tŭdi obdržiš, nezrečeno dosta radosti správiš sebi.

Jezuš je erkao: „Meni je potrêbno bidŭti vu oni, štera so Očê mojega“. (Luk. 2, 49.) — Z Evang. Žitka.

Vkŭpprimlenjé.

Skrovnost môči vsigdár je vkŭpprimlenjé.

Eden prášec je kakši ničes. Nalehci ga dalepodpihne vótrček. Ali či millárd prášecov se vkŭpprimle, brêg postáne žnjega, šteri pozdignjeno láda cêlo krajino. Edna kaplica vodé je kakša malénkost. Neslišano se váli doli z lista drevá i gori jo pocéca jedini metŭlček. Ali či milion kaplic vodé vkŭp postáne, gízdav potam

— Štela sem ti nika praviti, Andriš, ali zdá ti ešče nemo právla . . . neščem te žalostiti, gda tak velko žalost máš na srdci, za volo materé betega.

Telko je rávno zadosta bilô tomi zvišenomi dečki, naj nepopŭsti i vô prisili ono delo, štero bi zdá deklina z-milŭvanja nebi prinesla naprê. Gda je povêdala, Andriš je jáko nezadovolno spréjao i nê je šteo duže čakati.

— Viš, Andri, — erčê deklina krotko, lêpi poglêd na junáka vrnovša, jas bi na tébe ešče desêti lêt čakala i či me srdcá lŭbiš, tó edno leto me ešče nalêhci počákaš.

— Nebi vervao, Kata, ka bi ti tak trdoga srdcá bila . . . tak sem mislo, ka nigdár neboš mêla drŭgopa želênja, kak moje . . . poglêd ti je tak krotek i nágib ti je dônok kak trdi! . . .

Kak je tá tak razburjeni gŭčao, eden moški se je približávo k-njima i vidlo se nanjem, ka dosta dá na on glás, šteroga preci naprê dá:

bode žnji, šteri prevelike hajove nosi na svoji šurki pléčaj. Samno drévo nalehci zarúmi vsáki pritepeni vóter i nalehci vtere v sredini vsáki vihér. Ali či dosta drév stáne en k ovomi liki lóg, té se špilajoč truca z močjov vihérov.

Ah, ka vse bi se lahko doségnolo, či bi znali vküpprijéti! Či mesto ráznovlečenjá i ráznokálanja bi se znali vküpspraviti liki zaprti steber. Či bi na stran djáli sebičnost, osební interes, bojazen od ovoga, vóskosrčnosti i tak bi vósnovili svojo sküpnno fronto delanja i linijo obrambe.

Što nebi vido, ka goréč potrebüjemo oboje! ? Sküpen front delanja, šteroga od previde-nja sküpní velkí cilov i od nesebične slúžbe vküpzvarjeni lüdi redovje čivíjo. Sküpnno linijo obrambe, štera kak pečinska gát zná obstáti pred vmoritelskim válenjom protivní tokov.

Začnimo! Vküpprijéti, pleče k pleči vržti povsédik. Vjedinávati, raztečene moči vu krepek vózeo zvézati, gde je li mogóče. Vu štampi, vu Božoj slúžbi, vu znótršnjoj míssiji, — na vsákóm prestori naše cerkvene slúžbe. Ráznovlečen-jé je vsígdár dumasto delo bilo. Dnes je greh-šna lehkóškost i samovmorstvo.

Nelson, ete francuze kučéči héréšen angleški admirál je ednók vido na svojem hajovi dvá angleškíva oficera se svajüvatí. Tá je stopo k njíma i etak je njídva razlóčo: „Moji gospodje, samo eden protivnik jeste: Francuskíorság!“

Ráznovlečéči i dostakrát se svajüvajoči evangeličanci: brátja ste. Vaše svajüvajoče pesnice se naj vgladíjo na rokódánje. Na dobro močno, dosta obetajoče rokódánje. Potom poščitie protivníka. Ar jeste! (Hsó)

— Na vse kraje te iščem, kak iglô, dokeč so me ese në napôtili . . . zuáš Andri brátšek, túžen glás sem ti prinesao, mati so ti mrli i oča ti tô spošlejo, da z kijánov cène kúpi slár, hodi tak z-menom v-bôto, ár več ôči več vidi.

Tá tužna rěč: smrt, njemi je živce naed-nók genola i tak da bi obtrdno, je brezi rěči stao i glédao.

— Siromák Andriš! právi Kata z-právím táljemánjem — milüjem te, — Gospodin Bôg ti dáj trôšt!

— Zahválím, Bôg te naj blagoslovi, Kata! V-rôke sta si ségnola i junák je náglo odhája.

Preci po pokopálišči je Boriške mati etak právla Andriši:

— Bôg naj dá blájženo mirovnost pokoj-noj tvojoj materi, hitro se je odselila i či ti vu srdci itak máš k-mojoj čéri nágib, zdá že nika nemam prôti.

„Moje vavlüvájne néma cène“.

Šarolta Vilma anspachojskoj hercegojci je V. Filip španjolski krao ponúdo gori svojo rokô i králevsko korôno, z tém goridjánjom, naj ostá-vi njéno evangeliomsko vero. Ta hercegojca je tanáč prosila od svojega dúhovnoga pastéra, od toga pobožnoga Špener-a, i ete jo je ômurno opomínao, naj za edno králevsko korôno ne bode neverna k evangeliomi. Z ednim z pro-rokskov verov jo je zagvüšao, ka či nej je Bôg králevsko korôno odlóčo, té tisto doségne brezi toga, ka bi svojo vero zatájila. Hercegojca je gorivzela opominanje i nej dosta sledi potom je II. Juriya angleškoga kralá žena grátala.

Eden znameniti paket

je dôbo eden dén eden farar. Zdržetek: eden oster kamen, 300 Mark i edno pismo ednoga akademika. Té akademik je v strádanje prišao i povsédik so ga vu njegovoj nevoli odrivali od sébe. Nazádnje je vu cáglosti to groznost djao gori pri sebi, ka či ga pri nájbližánjoj hiži znó-viž ostro odpošlejo, té lastníka njénoga z ednim kamnom buje, naj tak vu vózo i z tém k krúhi pride. Ta nájbližánja hiža je pa farof bila. „Vi ste mené razorožili“, tak je stalo vu písmi, „po Vašoj dobrôti, gda ste meni prijaznivo veleli nej samo bliže stopiti, nego ste me vu toplo hižo pelali, dolisestí ste mi veleli, táljemajoč ste me

Andriš si je nika malo premišlávaó i tak je brodo, či tak vzememo delo, etak se je ešče bole vse vó osnôvilo, — či si mislímo na one grúške prekléti šorš, ár či bi Katica z-grúškov, Boriška pa svojimi sveklími očámi stanole na zebéranje, teda bi si bogme teško znao prebrati, ali etak se mi je lahko zvoliti. I z velkov dú-hovnov mirovnostjov je naglás dao Katíci, ka da je në štela za njegovo volo se paščiti, tak náj ostáne pri méri, ár si on, Vargovo Boriško vze-me za ženo, tista je gotova vu vsákóm megnenji i tak niti ozávánja nebodeta čakala, za pár tje-dnov se zdáta, ár je zdá že tak včasí potrebno žensko pri hiži. I tak je túdi včino, te zvišeni dečko i znábídti so si i njegovi hirešnji kijánji ž-njim vréd telko mislíti na tô, ká ka čúti na té glás ona sirotna, ednákoga srdcá, pobožna deklina?

(Dale.)

vôopitali, razdelili ste z menov večerjo i z náj-bôgšim želenjem ste mi 10 mark vtisnili v rokô. edno veľko šumo, štera mi je tēm več vrêdna bila, ár sem vido, ka je Vam nej bila višejňa. Naskori so se spunila Vaša blagoslova želenja. Že za dvá dni sem najšo delo meni z dobrim slúžom. Šparati sem začno i sem tak vkúpspravo ese priloženi 300 mark. Prímlite ete za slúžbo smilenosti. Kamen sem notri do dnes obarvao.* Ka se včimo mi z etoga pisma ?

Eden ameríkanski dūhovnik píše,

ka tam prék na ništernom mesti se nevarno širi edna nájbole blodéča sekta, risálskov (pŭnkôš-dišov) sekta. Pŭnkôšdištje biblijsko z jeziki gúčanje krivo razmivši, tô trdijo, ka što je Svê toga Dūhá rêsan žadôbo, tistomi je potrebno z jeziki gúcati. Eto z jeziki gúčanje je pa pri nás nê drúgo, kak nerazmeti glásov vugíbanje. Te ameríkanski dūhovnik dolípiše, ka eden nje gov vernik je tūdi pŭnkôšdišta grátao. Od ono ga hipa mao je nemogoče bilô žnjim gúcati, ár je tô potrdjávao, ka on má Svêtoga Dūhá. Vu eto vêt je potom po istini vnôro. I nazádnje je vmôro svojiva dvá siná, ár je tô potrdjávao od njidva, ka sta pajdáša šatana bilá. — Ne nihájte tá zdravoga včenjá ! („Harangszó“ 1935. I. 1.)

Pisma naši domačinov z tūhine.

Visikopoštŭvani g. Dūhovnik !

Približavajo se ti nájznamenitêši blájženi božíčni svétki, za štere dosta nemo znála jas eti skoron sáma evangeličanka brez evangeličanske cêrkvi. Oh kak žalostni bodo pá tej svétki za méne. Ali strašnêši so pa bili lani, gda sem je eti v bolnici preživela na mojej betežnoj posteli i sem že več nê mēla vŭpanja v ozdravlenje. Ali Gospodin Bog mi je pa li pomágo moje bolečine prenášati. Edino G. Jezuš Kristuš mi je poslŭhno moje mile molitvi, nej tisti svetci, štere so mi eti v bolnici naprê nosili, pa mi dávali od njih kêpe, naj je molim, ka tej svétci činijo veľke čŭde, pa me zvráćijo. Jas pa či glih sem tak strašno trpela od bolečin, sem njim ete od govor dála : nevôrjem, pa nepoznam jas nikši svétcov, vôrjem samo vu Jezuš Kristusi, on me zvráći, on čini čŭde, či se njemi vidi. Predrági g. Dūhovnik, kak žalostni so bili tisti dnévi v bolnici, gda sem štela z Gospodnovov večerjov

živeti, pa je nê mogoče bilo. Z mojimi molitvenimi knigami sem se li v Bogi vŭpala. G. Dūhovnik, oni dobro znájo, kak vô stoji, gda se samo eden evangeličanski človek nájde med drúge vôre lŭdmí, kak sem jas bila v tistoj bolnici, ka sem ništernokrát mogla praviti: V toj vôri sem se rodila, pa v toj ščém mrêti ! Zátó právim, ka je zadosta žalostno, gda je eden človek betežen v tŭhinstvi, pa nema ednoga človeka okoli sêbe svoje vôre. Zátó ji pa kak najsrčnej prosim, naj sklenejo včasí vu svojo molitev vse evangeličáne, šteri morejo slúžiti svoj živiš v tŭhini brez svoje cêrkvi, pa brez vžívanja Kristušove svête večerje. Zátó mo se pa li molila Bôgi, naj mi dá zdravje, ka pá lêko prídem v mojo lŭbléno cêrkev, gde nájdem to, ka mi srce nájbole želê. Nadale se njim zahválim na rédnom pošilanjí Dŭševnoga Lista, z šteroga si dosta trôšta zajimlem, pa naj mi ga nadale rédno pošilajo. Lepo prosim, naj mi pošlejo eden novi kalendari tūdi.

Blájžene Božíčne svétke Njim želim, kak tūdi mojej nepozábnoj domáčaj fari.

Ilonka Jošar (Suez-Egiptom-Lemerje).

(Vrla Jolánka, tvoje písmo je batrivna svedočba kre Kristuša. Nájvékša naša radost je nam tvoja vera, štera presvêti tvoje redí. Tista drága čista evangeličanska vera, štero prek telkoga trplénja i boja so nam obránili naši očáci, naj nam bode môč. Red.)

Visikopoštŭvani gosp. dūhovnik ! Prav srčno njim zahválim na rédnom pošilanjí Dŭševnoga lista.

Jáko težko je za vere volo meni eti med drúge vere vavlŭvanja lŭdmí. Kak minéjo tē Gospodnovi svéti dnévi „Nedele“, tak tūdi mŭnéjo tē Blájženi svétki, šteri so se nam približali. Ali jas nemrem pridti gori v evangeličansko Božo hišo, gde bi tūdi jas sklenola svoje roké prôti Gospodnomi Bôgi, se pomolila i Njemi se zahválila. Nemrem, ár eti okoli nindri nega je. Prvi moj trôšt, prvi moj prijátel je meni „Dŭševni list“. Brezi njega nebi edne Bože i tak tūdi edne slovenske rêči nej čŭla. Preveč težko ga vsáki mēsec pričakŭjem i ga z veselím srcom čtém, edino On eti meni v tŭhini glási rêč Božo. Ár pa tô leto že skoron doli pretečé, ji prosim, gosp. dūhovnik, naj mi ga v tom prišestnom leti tūdi nadale tak rédno pošilajo i prosim tūdi eden Njuv kalendari. Poštŭvani gosp. dūhovnik, pošilam té máli dár: na goridržanje Dŭševnoga lista 10 Din, na spômenek mojega rano vôpreminôčega ájto i bratov na cêrkev 10 Din. Pêneze po mojej mami dobijo i tūdi Oni Njim pláčajo pošilanje Dŭševnoga lista. Prav srčno pozdrávam Njí i tūdi vse gmánare dráge evangeličanske Pŭconske cerkve.

Vilma Bŭkvič (Francija - Lemerje).

Dráži mi dománji Dühovník! Z dalších krajiněm naznám, ka sem v rōke dobila njuv kalendari, šteroga sem že tak žmetno čakala. Ár me tō trno veselí, gda kaj dobím od svojega rojstnoga kraja. Jas sem, hvála Bōgi, do tega mao zdrava ino veselá, pa mi tūdi dobro ide; naj mi samo nadale G. Bōg pomága!

Elizabet Kodila (Francija - Markišavci).

Visikopoštůvani g. Dühovník! Lepō jih prosim, naj mi pošlejo 1 naš „Evangelichanski Kalendari“ za l. 1938, da si v njem páli dosta lepoga vōprečtēm ino si bom krátila tužne čase v toj tūhini, gde nemremo v evangelichansko cērkev idti Bogá molit. Lēpa hvála Njim, ka rēdno vdáblam moj veren Dūševni List, šteri me preveč veselí, ár vsigdár lepo čtenjé jeste v njem. Zdaj jih pa ešče ednok lepo pozdrávam jas i moj brat Štefan ino moja sestra Ana i óna Njim tūdi lepo zahválí, ka rēdno vdábla svoj Dūševni List.

Sida Sever (Francija - Šalamenci).

Poštůvani gospod dühovník! Oprostite mi, da se šele po dolgem času sedaj oglašam pri njih. Toda dolžnosti i zahteve moje přēšnje slůžbe mi mnogokrát niso pripůščale do takega koraka, vendar pa nikoli nisem pozábila na domovino, lepo našo Půconsko faro ter njih. Tem vsako nedelo kdaj se glási služba bōžja, sem z solznimi očámi mislila na vse, ter le zmislami in dūšo sem prisostvovala vsem, a sáma sem morala trdo i težko delati. Le šele sedaj, ko sem nastopila drůgo slůžbo, imam hvala Bogu tūdi jas priliko ob istem času, ko se prinás glási rēč bōža, se vjedinati v misli in molitvi z Bogom i Odkůpitelom našim Jezušom Kristušom, vu kom se jas stálno vřpam i vse dobro od njega čakam. Oh žalostno, da sem sáma evangelichanka eti med čisto drůge vere lůdmi, ali nepotere me nikša sila ali obládnost, da nebi vadlůvala moje dráge evangelichanske vere zátō, ár ne me je sram evangeliřm Kristušov predgati, ár je to bōža mōč na zveličanje vsákomi vervajočemi i če rávno so težke eti moje verske poti, sem še hvala Bogu ostála do zdaj zdrava, nepokvarjena na dūši i tēli. V krátkom časi i ob prvi priliki bom obiskala tūdi našega proteštantskoga dühovníka v bližnjem mesti, ter v té namen jih prosim prav prisřčno sliko od naše evangelichanske cerkvi, nōvi Evangelichanski kalendari, knřžico „Zvráči me Gospodne“. Odposlála sem njim tūdi 40 Din, od toga naj odračunajo ceno ter poštńio, a ostálo pa na Gustáv Adolfa drůštvo 10 Din, na žensko drůštvo kak řlanica 10 Din i na goridržanje Dūševnoga lista 5 Din, šteroga rēdno primam vsaki mēsec ter ga

težko pričakůjem i z veseljom čtēm, ár mi je z evangeličanskimi spisami edina tolažba vu veri i trpljenji eti daleč vu samoti, kak tūdi vsem našim verebratom i sestram eti vu Franciji. Sedaj pa sprimito mnogo nájlepši pozdrávov z celov gmajnov od méne.

Franciška Andreč (Francija - Pečarovci).

Cenjeni gospod Dühovník! Nájprej se Njim zahvaljujem za Dūševni list, šteroga dobivam rēdno vsakši mēsec i ga veselō čtēm. Tō Njim pošilam Dolar na Dūševni list i Dolar na Nesprhlivi venec. Prosim, naj mi Dūševni list pošilajo rēdno, kak dosemao. Že mi je jáko dúgi čas za našo cērkev i dom, že komaj čakam, naj pá bom je vidla. Či de Bog pomágao, tō prihodno leto mo se vidli. Ostānem z Bogom z najlepšimi pozdrávami.

Ida Temlin (Canada - Lemerje).

Visikopoštůvani gospod Farar! Na dugši čas se oglašam s tūhine i se spomnim na Njí, ár je občůtilo moje srčē žalost, da me ostávi tūdi moja prijátelica Varga Marija, štera mi je dála Dūševni list vsáki mesec štetí i tō njē posebno tūdi zahválím, ka mi je razveselilo srčē, da nemrem idti v Bōžo hišo poslůšat rēč Bōžo, ár je eti okoli nega. Zdaj Ji zátō prosim, naj bodejo tak dobri i mi vsaki mēsec pošlejo esi Dūševni list. Zdaj pa naj sprejmejo srčne pozdráve, kak od Njuve veške deklíne

Ilonke Breskoč (Francija - Puconci).

Visikopotůvani g. Dühovník! Prijmlite moje srčne pozdráve, štere vam pošilam z ete Francuske krajine i cēloj našoj stopédesēt lētnoj fari! Nadale ji prosim, naj mi pošilajo na pō leta Dūševni list, šteroga moja dūša preveč potrebůje, ár ovak bōže rēči tak nindri ne čůjem. Meni te Oča nebeski zátō pomága ali žalost mi je nájbole tō, ka gda přide té blájženi dēn Nedela, nemrem pridti gor v Gosp. sv. hišo i tam sklůčiti moje rokē na molitev, ár eti okoli naše evang. cerkvi nindri nega. Ali zátō vseglíh jas mojo důžnost Gosp. Bōgi eti v mojoj híži spunjávam. Posebno žalostno mi je bilo, ka té Božične svētkē sem se nē mogla veseliti z lůblēnimi mojimi. Prosim g. Dühovníka, da se naj spomenējo večkrát zevsē nás, šteri smo tak daleč od bōže híže. Eti okoli daleč sem sáma evangelichanka. Zdaj pa ostānem z pozdravlenjom

Ilona Rituper (Francija - Markišavci).

Visikopoštůvani g. Farar! Nájlepše se vam zahválím na vašem trůdi, ár sem v rōke dōbo Dūševni list, šteroga ste mi poslali. Tō me je razveselilo vu etoj žalostnoj tūhini. Primlíte moje srčne pozdráve,

pa vam želim dobro zdrávje od g. Bogá ino srečno novo leto. Nadale pozdravljam vse prijátele i prijátele i svoje žalostne stariše ino celo rodbino, nájmre pa z Šalamenec Máčkove. Nadale vam pošilam turoben glás od mojega brata Lajoša, ka je mrô eti vu toj mrzloj Franciji dec. 16. 1937, star 23 lêt. Sedem lêt se je mantrao eti v Fránciji. Tak se je veselio, ka za krátek čas de šô nazáj v svoj rojstni mili kráj, šteroga je vu detinski lêtaj ostavo ino po svêti odišo. Nê je njemi g. Bôg dopústo, ka bi se nazáj povrno v svoj mili slovenski kráj. Ostavo je žalüvajočiva svojiva dvá brata v Franciji ino domá žalostne stariše, brata i sestro ino vse ostálo rodbino. Tak spí svoj sên eti vu mrzлом grobi Francije. Vsém se zahválimo, šteri so navzoči bili pri njegvom sprévodi ino na lêpom venci, šteroga so darüvali na njegovo škrinj. Nájbole pa z Vučje gomile Perš Ludvígi s sestrov i z Sebeborec Berke Ludvíki s sestrov. Sprimlite vnogo pozdrávov od náj dvê bratov

Ernesta i Gézo Kočar
(Francija - Vučjagomila)

Visiko poštvávaní gospod dühovnik! Odpúščenje Njih prosíva, da so nama že leto dni pošílali „Düševni List!“ brez napréplačila, šteri nama je na razvedrilo i pomoč v düšnoj slabosti. Gospod dühovnik, že 6 lêt bode, da sva nej hodila vu božo hišo i nej mela Gospodnove sv. večérje záto, ka sva eti med samimi katolíčaní. I tó nej samo midva, liki dosta takši je, ka v mladosti moremo po svêti. Záto ka naš premili domáči kráj nema zadosta krüha i dela za svoje sine. Tühína nás samo nüca vu têli i düši, slúži se pa slabo. Dosta takši je, ka z dômi idejo zdravi i puni veséloga življenja, domô pa na konci svoje moči. Zdaj sva Njim poslala 134 dinárov. Tú je naročnina za 2 leti, lanskó i letošnje za „Düševni List“. Nadale darüjeva vsáki 10—10 dinárov na církev i 10—10 dinárov na Gustáv Adolfa drúštvo. I nama pošlejo tüdi eden Evangeličanski kalendari, šteroga sva vsakše leto štela i dosta hasnovitoga čtenja v njem najšla za düšo i têlo i šteroga bi mogla meti vsaka evangeličanska hiša Za ostánek pa Njih lepo prosíva, či bi tak dobri bili, ka bi zmolili edno molitev za mojo mílo mamó, štere več nenájdem, gda pridem domô. Meni pa za mojega brata Béleka, šteri je légo v preráni grob. Zdá pa Njim želêva srečo i zdrávje v etom novom leti. Gospodin Bôg Njim naj bode na pomôč pri Njihovom dobrom deli! Nadale lepo pozdrávlava vse prijátele i fárnike, posebno pa gospoda školníka Titan Jožefa, či so ešče v Puconci. Ostáneva z vsemogočím Bogom do videnja Vašiva fárnika

Kološa Béla i Barbarič Štefan
(Francija - Gorica).

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Hválen bojdi Bôg od dna do dna. Bremen dene na nás, ali tüdi nam pomága.“ (Žolt. 68, 20.)

Advent v puconskoj cêrkvi. Vu svêtom ino tihom adventnom hípi so vsáki dén bilé držáne zorjenice, pri šteri so dühovnik govore meli pod etov témov: „**Lutherov Máli katekizem vu biblijski kêpaj**“. Po drobnom so razprávlali Desétero Božo zapoved i Apoštolsko verevadlúvánje.

Štipendij. Z fundácie sebeborskoga nemeškoga Luthár Gergora i familije lehko dobí štipendij srêdnje, ali višíše šole vučenik (vučenka), kí je z Puconske fare, srmaški, dobroga oponášanja, paščlívoga včenjá, predvsem sirotič (sirotica). Što je takši i ščé ete štipendij zadobiti, on náj svojo prošnju, z točnim prepisom svojega zádnjega izkáza navkúp, do 10-ga febr. t. l. notriposle presbiteriumi Puconske fare.

Bodonci. Máli Jezus je vu ti preminoči koledni svêtkaj našo faro i njé vernike pá z vnogimi dármi obiskao. Od 100 Din vékše dáre smo sledeče dobili: z-Ljubljane po pok. Vljaj Mihála testamenti je bodonska fara dobila 3000 Din, Vadarski evangeličanci pa na svoje cile 5000 Din; z-Krplivnika Némec Jánoš i sestra Terezia na spomenek pok. sestře 500 Din; z-Rádovec Svetanič Terezia na spomenek svojga pok. očé 100 Din; z-Beča Sapač Števan na spomenek svoji pok. starišov 100 Din. Z-Maribora Szinicz Jánoš veletrgovec so aldüvali na oltár i predganco eden-eden lèpi novi prt. Zvün toga smo dobili od 100 Din dosta ménši dárov. Te nebeski Oča pa, ki vsáko dobro delo oblôna, naj blagoslovi práh ti pokojni; tim živočím pa naj dá tihi, miroven i blázeni žitek, naj ešče mnogokrát znájo z vesélím srcem na našo sv. mater církev i njé oltár áldov i dár prinesti. — Šiftár.

Gornja Slaveča. Dné 24. decembra, na Svêti Post, zadvečarek ob 3 smo v našoj cêrkvi ôsvetno svetili vesélo prigodíenje rojstva Kristušovoga, z sledčím programom: Začétna pesem, Svêti govor dománjega dühovnika (Ev. Mataj VI. v. 16—19.) Pesem korača: „Z vesélnostjov svetimo rojstvo sredbenika; „Dika bojdi Gospodnomi Bogi“, pis. Luthar Pavel, dekl. Rogan Karol; Solospév g. Kovatševe: „O ti veséla, o ti blájžena, milosti puna svéta noč... „Svêti dén“, pis. Flisar J., dekl. Bratec Gizela; Obal Joško na violini igro: „Kak velka je Boža smílenost“ (Choral), na harm. so ga sprevájali naš dom. kántor; Božična igra: „Boža dobrota“, pis. Kovatš Frida, naprêdáli šolska deca, med igrov so popevali „Tiha noč, svéta noč... 1. i 2. veršúš; Pesem choruša: Tiha noč, svéta noč...“ 3. veršúš; „Bethlehemske jasli“, pis. Üllen Marija, dekl. Wagner Anna; Solospév Poj-

bič Joško: „Moje vüpanje, pečina...“ (Choral), na harm. so ga sprevájali naš dom. kántor; „Zdüháv“, pis. Flisár J., dekl. Metzkar Karol; Zaprtá pesem: 70., zádñji veršuš. — Letos izvenredno lépo i visoko božično drévo smo meli okinčano! Po Božoj slúžbi smo offertorium držali na Novo Vrbaško diakoničko društvo; 130 Din je aldüvano na te sveti cio. Tisočera hvála daritelom za míle dáre, naj Boži blagoslov počiva na njih! Vsi poslušávci so bili navdúšeni od lépoga ósvetka.

Gíbanje prebivalstva. V Sobočkoj ev. gmáni se je preminočo leto narodilo 47 otrokov. Mrlô je 37 oséb i 9 v špitáli, štere so z drúgi far bilé. Zdalô se je 12 párov. — V Petrovskoj fari se je narodilo 12 dečkov i 7 deklic, vsevküp 19 decé. Mrlô je 39 oséb, med tēmi 18 moškoga spôla i 21 ženskoga spôla. Zdalô se je 8 párov.

Jubilej vrédnoga církevnoga delavca. Pojbič Gjula kántorvučitel na G. Sláveči že skôz 25 lét spunjávle verno svoje pozvánje. Na cerkevnom prestori je on dosta doprinesao. Z lübéznostjov ga pozdrávlamo. Dober Bôg naj blagoslovi nadalnje delo toga odličnoga možá!

Áldov priéten Bôgi. Eden pobožen evangeličánc, kí tak činí álmoštvo, naj nezná lēva, ka činí dēsna, je 10 srmaškím famílijám naprēpláčaj DŮševni List i vékši kvantum Biblij je zrendelüvao razdelíti. Z-etími želē pripomočti, naj tŭdi srmaškēši vernici čtéjo DŮševni List i naj nebode evang. híže, gde nebi bíla Biblija. Díka i hvála za eto skrbnost Gospodni! Bár bi tŭdi po etom áldovi dober Bôg dao dŭhovno prebŭdnost ino blagoslovo naše lŭdstvo. Reflektanti se naj obrnéjo k rediteli našega lista v Puconce.

Dobrotivnost. Naš domačin, Weren Jožef veletrgovec v Celji, so se z lēpim božičním dárom spomenili z srmaške decé svoje rojstne fare. 50.80 m. parheta i 2 gotovivi obleki so poslali puconskomi dŭhovniki na razdeljenjé. Prijáteo decé, Gospon Jezuš, naj tŭdi nadale razsipáva svoj nebeski blagoslov i obrambo na toga našega stálnoga dobročinitela!

Božični zvečarek vu puconskoj církví. Dec. 24-ga popoldnévi ob 2-ma vóroma se je puconska prestrána církev napunila z velkími i málími. Po občnom popevanji je liturgična Boža slúžba držána, med šterov so dŭhovnik meli govor na podlági Luk. 2, 1—14; šolárje so dosta deklamálivali; pod vodstvom Jonaš kateheta so prav dobro naprēdali edno božično igro; zmēs so pa dvôglásno lepô spopēvali več pesem. Bílé so tŭdi božičnice vu zvônski šoláj, celô z lēpim redovékom v Andrěskoj šoli i povsédik je obdarüvana bíla srmaška deca.

Turobni glási. Zádñji mēsec so se z Puconske fare odselili vu večnost: vd. Bŭkvič Kata, roj. Vratarič v Lemerji, stara 75 let; — Zrinski Ana, roj. Hašaj gostilničarka i mati 11 decé v Moščanci, st. 56 l.; — vd. Fartelj Juliana, roj. Papič v Bokrači, st. 70 l.; — Časar Adam v Lemerji, st. 77 l.; — Šebjanič Franc v Lemerji, st. 91 l. ino eden-eden otrok na Vaneči i Pečarovci. — Naj májo sladtek grobski sēn i blážno goristanēnje!

Zadržavaj tvoj jezik. Vu ednoj angleškoj církví edne brozdé čüvajo. Z etimi brozdámi so kaštigali nigda tiste ženske, štere so s svojim nebrozdením jezikom zgrôzale pokoj vési.

Samovolni dári na goridržanje DŮševnoga Lista: Weren Jóžef veletrg. Celje 70 d, Franko Jožef Markišavci 2 d, Vlaj Štefan Predanovci 10 d, Šantavec Štefan Pečarovci 2 d, Banfi Štefan Šalamenci 2 d, Vrečič Viktor Vaneča 5 d, Hašaj Matjaš Šalamenci 2 d, Kŭhar Štefan fárni inšpektor Puconci 20 d, Godina Ivan Šalamenci 2 d, Kŭronja Janoš Gorica 2 d, Andreč Franciška Francúzko 5 d, Melin Štefan Bodonci 5 d, Beznéc Lajoš Puconci 5 d, Bŭkvič Vilma Francúzko 10 d, Kŭhar Franc (Bencak) Puconci 10 d, vd. Slivnjek Ferenca Sebeborci 6 d, Barbarič Karolina Francúzko 10 d, Franko Franc Puconci 12 d, ml. Boldžar Janoš Šalamenci 1 d, Banfi Bela Lemerje 8 d, Zorko Štefan Lemerje 2 d, vd. Šoštaréc Matjašova Puconci 10 d, Štern Arnold Puconci 5 d, Kološa Maria Francúzko 5 d, Čelak Štefan Lemerje 5 d, st. Kuzma Janoš Tešanovci 2 d, Šiftar Štefan bančni čestnik M. Sobota 50 d, Šiftar Lajoš veletrg. M. Sobota 50 d, vd. Sečko Jánošova Gorica 2 d, Jarnevič Peter M. Sobota 10 d, Horvát Števan Majtinci 5 d, z-Sodišinec Vratarič Ludvik 5 d, Vukán Jóžef 4 d, Augustin Števan 2 din. — Radi bi nadaljávali! Srdčna hvála všém, kí vu eti težki časaj hítijo nam na pomôč, naj moremo nadale goridržati naš preveč potreben jedíni slovenski evangeličanski list.

Dári na Dijački Dom. Weren Jóžef veletrg. Celje 50 d, Podlessek Jožef Pečarovci 15 d, ml. Šiftar Štefan Gorica 20 d, Celec Kalman Gorica 10 d, Šiftar Lajoš veletrgovec M. Sobota 100 d; z-Gornje Petrovske gmajne v leti 1936 i 1937: Adrijanci 9 l. pš., 10 l. ž.; Boreča: 1 l. pš., 1 l. ž. i 4.50 d; Lucova: 10 l. pš., 2 l. ž.; Neradnovci: 8 l. pš., 3 l. ž.; Stanjovci: 24 l. pš., 48 l. ž. i 10 d; Šulinci: 6 l. pš., 5 l. ž.; Ženavljé: 9 l. pš., 10 l. ž.; Gornji Petrovci: 19 l. pš., 4 l. ž.; vkŭper 86 l. pš., 83 l. ž. i 14.50 din. — Lépa hvála!

Dári k nesprhlívoli venci v spomin na Luthárovo Flisár Šašolto za Dijačkoga Doma štípendij: Škalič Erika Sebeborci 10 d, Varga Marija Puconci 10 d, vd. Godina Francova Vaneča 5 d, Celec Géza Gorica 10 d, Emri Ivan Moščanci 5 d, Temlin Ida Kanada 1 dol., Sooš Terezija Pečarovci 10 d, Fuis Šandor Vaneča 5 d, Fŭkaš Franc Predanovci 5 d, vd. Šoštaréc Matjašova Puconci 10 din. Nájsrdněša hvála za té korine pošťivanja.

Lŭbézen do oni, kí nás lŭbijo: je naturná. Lŭbiti pa tŭdi protivnika samo Boži sinovje znájo: ár Bogá lŭbiti tó znamenŭje, ka našega blŭžnjega lŭbimo. — Luther.

Bôg se skrbí znás; nam je pa potreбно delati. Luther.